

lingen og prøvesagsordning for advokater m.v.). Der henvises til Folketingstidende 1997-98 (1. samling), tillæg A, s. 3370 ff. Lovforslaget bortfaldt på grund af folketingsvalget.

Dette lovforslag indeholdt bl.a. forslag om, at varetægtsfængslingen fortsætter uden yderligere forlængelser, hvis fristen for varetægtsfængslingen udløber, efter at domsforhandlingen er begyndt. Hvis tiltalte anmoder om, at retten ophæver varetægtsfængslingen, skulle retten efter forslaget inden 3 dage træffe afgørelse herom. Hvis der måtte være spørgsmål om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, skulle afgørelsen træffes af en dommer, i landsretten af en afdeling, der ikke deltager i domsforhandlingen.

Lovforslaget blev samtidig med fremsættelsen sendt til høring hos de relevante myndigheder. Samtlige de hørte retter samt Den Danske Dommerforening og Dommerfuldmægtigforeningen pegede imidlertid på, at også dette forslag ville medføre store praktiske vanskeligheder for retterne.

Høringssvarene indeholder forskellige forslag til, hvordan man kan afhjælpe de praktiske vanskeligheder, der er forbundet med den foreslåede ordning. Vestre Landsret peger f.eks. på, at det bør være muligt i de sager, hvor selve domsforhandlingen foregår på et af landsretternes bitingsteder, at lade den anden landsretsafdelings behandling af spørgsmål om bl.a. varetægtsfængsling i medfør af § 762, stk. 2, foregå på hovedtingstedet.

Den Danske Dommerforening foreslår, at der fastsættes et mindste tidsrum - f.eks. 2 uger - for, hvornår en tiltalt på ny skal kunne kræve rettens afgørelse af, om betingelserne for fortsat fængsling er til stede. Den Danske Dommerforening peger endvidere på, at det bør overvejes at åbne adgang til efter en konkret vurdering at afgøre spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling på skriftligt grundlag.

Østre Landsret tager i sit høringssvar på det bestemteste afstand fra forslaget. Østre Landsret anfører i sit høringssvar, at det herved er tillagt afgørende betydning, at forslaget langt fra løser de praktiske vanskeligheder. Østre Landsret peger i sit høringssvar på, at forslaget tværtimod åbner for et hav af vanskeligheder, der dels er egnede til at vanskeliggøre og vidtløftiggøre domsforhandlingerne, dels vil medføre, at der må tilføres disse sager meget væsentlige ekstra personaleressourcer, der nødvendigvis må tages andetsteds fra.

Østre Landsret rejser i sit høringssvar også spørgsmål om, hvorvidt forslaget er i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, om retten til en retfærdig rettergang. Der

peges i den forbindelse på, at den landsretsafdeling, der tilkaldes for at afgøre spørgsmålet om varetægtsfængsling, skal træffe afgørelse om, hvorvidt der foreligger »særlig bestyrket mistanke«, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, og at afdelingen derfor vil optræde i konkurrence med den landsretsafdeling, der deltager i domsforhandlingen, om skyldsspørgsmålet. Østre Landsret peger endvidere på, at det ved langvarige domsforhandlinger ikke er muligt for den tilkaldte landsretsafdeling at tilvejebringe et forsvarligt grundlag for afgørelsen om varetægtsfængsling, der blot tilnærmelsesvist svarer til den viden om beviset og dermed skyldsspørgsmålet, som den dømmende ret har, medmindre den tilkaldte landsretsafdeling følger hele domsforhandlingen.

Østre Landsret foreslår, at problemet i stedet løses ved, at kravet om, at der skal foreligge en særlig bestyrket mistanke, for at der kan ske varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, begrænses til at gælde for tiden indtil domsforhandlingens begyndelse.

Spørgsmålet om varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed under domsforhandlingen har efterfølgende været drøftet på nogle møder med repræsentanter for domstolene, anklagemyndigheden, forsvarsadvokaterne og Justitsministeriet.

På disse møder har drøftelserne været koncentreret dels om en løsningsmodel baseret på Østre Landsrets forslag, dels om en tilpasning af det forslag, der var indeholdt i lovforslag nr. L 177, med henblik på i højere grad at løse de praktiske vanskeligheder. Der har ikke under møderne kunnet opnås enighed om en løsningsmodel.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der kan rejses indvendinger mod begge løsningsmodeller. Efter en samlet vurdering af de to modeller er Justitsministeriet imidlertid af den opfattelse, at en tilpasning af det tidligere fremsatte forslag bør foretrækkes.

Justitsministeriet har i den forbindelse navnlig lagt vægt på, at det ikke vil være rigtigt at lempe eller fjerne mistankekravet som betingelse for varetægtsfængsling på et tidspunkt i sagsforløbet, hvor efterforskningen er afsluttet, og domsforhandlingen er indledt - og hvor der derfor må formodes at være det bedste bevismæssige grundlag for at underbygge mistanken mod den tiltalte - alene for at undgå inhabilitet hos retten.

Justitsministeriet har herefter bl.a. på baggrund af drøftelserne på ovennævnte møder overvejet, hvordan man kan løse de praktiske vanskeligheder, der er forbundet med det tidligere fremsatte forslag.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke betænkeligheder forbundet med forslaget om, at en vare-